

som havde været behandlet her i Tinget i 2 Samlinger — „gaar Tinget over til Dagsordenen“. Til Trods for denne enstemmige Opfordring, hvorefter foruden historiske og sproglige Kræfter „begge Rigsdagens Ting“ skulde være repræsenterede i Kommissionen, kom den, da den ganske vist nogen Tid efter blev nedsat, til kun at bestaa af 3 Medlemmer, af hvilke intet var Medlem af Rigsdagen, og det er saa langt fra, at et nyt Forslag paa Grundlag af denne Kommissions Arbejder blev forelagt „den til Efteraaret sammentrædende Rigsdag“, at uagtet Kommissionen afgav sin Betænkning i Løbet af sidste Vinter, have vi endnu ikke set noget Skridt fra Ministeriets Side i Retning af at imødekomme den Opfordring, der altsaa enstemmig var rettet til det. De, der erindre denne Sag, ville jo tilmed vide, at det kun var en Gentagelse af tidligere Opfordringer, der ligeledes enstemmig — endog for indtil nogle og tyve Aar siden — vare rettede til Regeringen, men at Sagen desuagtet stadig er bleven syltet hen.

Endnu skal jeg tillade mig, da jeg er ved Justitsministeriets „Synderegister“, om jeg maa bruge dette Udtryk, at henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa et højt mærkværdigt „Cirkulære til samtlige Retsbetjente“ af 16de August d. A. Det er ikke underskrevet af den nuværende Justitsminister — det vil jeg straks forudskikke for ikke at udsætte ham for de Meningstilkendegivelser, der mulig kunne komme frem, naar man hører, hvad der staar i dette Cirkulære. Der staar nemlig intet mindre end dette: „Som Følge heraf ophæves herved for de nævnte Taksationers Vedkommende den Retsbetjentene ved Lov 19de Marts 1869 § 7 jfr. 6 osv. paalagte Pligt“ osv. Med andre Ord, Justitsministeriet tillader sig herved uden videre at ophæve en Retsbetjentens og Taksationsmændenes ved Lov paalagt Forpligtelse! Et mere ondartet Provisorium tror jeg ikke, man har set endnu. Jeg antager ganske vist ikke, at det skal tages saa alvorligt, som det ifølge Udtrykkene lyder; men der kunde maaske dog være nogen Anledning for den højtærede Minister til at give os en Forklaring af, hvorledes han egentlig vil løse denne „Konflikt“. Thi at Ministeriet skulde ville opretholde den Ophævelse, som her foretages, kan der vel ikke være Tale om. Man kan da vel ikke lade de arme Retsbetjente blive siddende med et Cirkulære om at lade være at paase noget, som de ifølge Lov ere forpligtede til at paase. —

Ja, det var i Hovedsagen, hvad jeg havde at fremsætte. Maaske maa jeg endnu gøre en lille Bemærkning vedrørende min Valgkreds. Et æret Medlem her ved Siden af (Dalsgaard) omtalte forleden Dag, at der paa Banen fra Skive til Glyngøre kun var 3 Tog om Dagen, han vilde gerne have 4; det havde nu alle de andre Baner. Jeg skal nu trøste det ærede Medlem med, at den østsjællandske Bane ogsaa kun har 3 Persontog om Dagen; men jeg vil samtidig henlede den højtærede Indenrigsministers Opmærksomhed paa, at det er et meget stærkt Ønske hos Befolkningen dernede at faa en bedre Togforbindelse paa denne Bane, ikke blot med Hovedstaden, men ogsaa mellem de 2 Hovedstæder — om jeg saa maa sige — i den Egn, nemlig Storeheddinge og Fakse. Jeg tvivler ikke om, at det skyldes de smukkeste økonomiske Hensyn; men det kunde dog være, at Befolkningens Krav dernede ere saa stærke, at man burde imødekomme dem, selv om det kostede noget mere.

Finansministeren (Hørring): Jeg vil gerne sige et Par Ord i Anledning af de Udtalelser, der kom fra den sidste ærede Taler og særlig med Hensyn til Spørgsmaalet om Ordningen af Embedet som Birkedommer paa Fanø. Loven af 19de Marts 1898 om Esbjergs Oprettelse til Købstad indeholder en Bestemmelse i den paagældende Henseende, som ikke er heldig affattet, og det tror jeg ogsaa, det ærede Medlem vil indrømme mig. Den lyder saaledes: „Fra dette Tidspunkt — nemlig naar Embedet som Birkedommer og Skriver paa Fanø bliver ledigt — forenes sidstnævnte Embede med Retsbetjentembedet for Esbjerg Købstad og Skads Herred i Henhold til Bestemmelser, som derom blive at fastsætte ved særlig Lov.“ Denne Forening af disse Embeder er altsaa ikke noget, som kan finde Sted uden videre, uden Spor af Foranstaltninger. Loven siger jo, at det skal ske i Henhold til Bestemmelser, som derom blive at fastsætte ved særlig Lov, altsaa i Henhold til Bestemmelser, der først kunne blive til paa et senere Tidspunkt, og desuagtet skal Foreningen ske fra det Tidspunkt, da der foreligger Ledighed.

Der er en Modsigelse i denne Bestemmelse. Det er ganske rigtigt, at det ærede Medlem, der var Ordfører for Udvalget, den Gang Loven blev behandlet, gjorde den Fortolkning gældende, at det var Hovedbestemmelsen, at Foreningen skulde ske fra det Tidspunkt, da Embeds-